

ом ентъ, за да си поеме дъхъ. Но Балю посегна, дръпна го за ржкава и, като се извъртѣ предъ него, блъсна го като кочъ съ главата си. Андонъ изпсува, политна и падна. Балю скочи върху него и започна да го налага съ юмруци. Балабана се хвърли върху Баля и го хвана презъ кръста. Андонъ се надигна и, лазешкомъ, като нѣкакво слѣпо животно, рѣмжеше и търсѣше да улови нѣщо. Отъ носа му шуртѣше кръвъ, цѣлото му лице бѣше изцапано. И тъкмо когато понечи да се изправи, Митю Ванкинъ го блъсна отзадъ. Въ кръчмата се дигна невъобразимъ шумъ. Дѣдо Кръстю охкаше и се мъчеше да изправи главата си. Пѣдпѣдъка избѣга навънъ, Балабана ругаеше, а Балю се дърпаше настрани и се мъчеше да ритне Деликанлията:

— Пусни ме!... Пусни ме!... Маmicата му.. куче мръсно... Митка, хрясни го по главата... съ черяслото... — и сочеше съ очи тежкиятъ желѣзенъ кжсъ, съ който чукаха кафе.

Митю стоя една минута въ недоумение и наново се хвърли върху Андона.

— Ножътъ ми дай!.. Пѣдпѣдъкъ... Ножътъ... — викаше Андонъ и посѣгаше съ ржка

— На ти ножъ! На ти ножъ! На ти ножъ! — охкаше Митю и го налагаше по врата.

Най-сетне въ кръчмата влѣзе Милю Налбантина, следъ него дотича и синъ му.

Разтърваха ги.

Русичкиятъ селянинъ изправи дѣда Кръстя и като мравка го повлече навънъ. Балю стоеше наеженъ. Митю още махаше ржце и се заканваше люто.

— Не ви е срамъ!—пѣнѣше се Балабана.—Коскоджамити мъже, седнали да се трепятъ... Ако сте кипнали много, отивайте вънъ, кому царвулитѣ търсите тука?

Налбантинътъ бѣше отвелъ Андона въ дъното